

UZASADNIENIE

Powód M. R. wystąpił z powództwem do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie przeciwko pozwanemu A. R. o zapłatę kwoty 12.505,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 maja 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu (k. 3-5).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż strony pozostawały ze sobą w stałych stosunkach gospodarczych od dnia 16 listopada 2018 r. Pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonywał usługi na rzecz E. i S. w Szwecji, a powód pracował jako jego podwykonawca w zakresie usług remontowo-budowlanych. W ramach stosunków gospodarczych stron powód wykonywał w Szwecji montaż drzwi i okien wraz z wewnętrzną i zewnętrzną obróbką blacharską na ośmiu projektach. Prace te zostały przez powoda wykonane w całości, a wszystkie należności z tytułu ich wykonania zostały wypłacone pozwanemu. Jednakże pozwany, pomimo wystosowanych do niego wiadomości i wezwań do zapłaty, nie wypłacił powodowi należności za wykonane prace, zgodnie z wystawionymi fakturami.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie postanowieniem z dnia 15 czerwca 2020 r. przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Toruniu jako właściwemu do jej rozpoznania (k. 33).

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy wydał w dniu 18 sierpnia 2020 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu (k. 81).

Pozwany A. R. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 94-95).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował powództwo tak co do zasady, jak i wysokości. Pozwany zaprzeczył, by powód wykonywał na jego rzecz jakiegokolwiek prace przy wskazanych w pozwie projektach jako podwykonawca. Pozwany dodał, że powód nie przedstawił żadnych dowodów, z których miałyby wynikać wysokość dochodzonego roszczenia, nadto nie wykazał, na jakie stawki strony miały się umówić i ile montażu powód miałby wykonać.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe żądania, podnosząc przy tym, że twierdzenia pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie polegają na prawdzie w żadnej części (k. 126-126v).

Sąd ustalił, co następuje:

A. R. w dniu 1 września 2018 roku zawarł z E. i S. w S. w Szwecji umowę o podwykonawstwo, na mocy której podwykonawca zobowiązał się do wykonania prac budowlanych (wymiany okien) u klientów wykonawcy. Strony ustalił wynagrodzenie w wysokości 1.050 lub 1.200 koron szwedzkich za demontaż okna/drzwi oraz dodatkowe wynagrodzenie m.in. za wywóz odpadów w wysokości 1.500 koron szwedzkich od klienta, czy montaż żaluzji, rolet i plis w wysokości 30 koron od futryny.

Z tytułu wykonanych prac A. R. wystawił trzy faktury VAT na łączną sumę 133.630,13 (...), otrzymując wynagrodzenie od E. i Sverige AB w wysokości 117.460,05 (...).

(dowody: umowa o podwykonawstwo, k. 103-109; faktury, k. 110-111, 113-115, 117-118; potwierdzenia wykonania przelewów zagranicznych, k. 112, 116, 119)

M. R. pracował w Szwecji dla firmy (...) w zakresie montażu okien i drzwi. Montował również okna na projektach, w których uczestniczył A. R..

(dowód: zeznania świadka M. Z., k. 238-238v)

W dniu 29 kwietnia 2019 roku M. R. wystawił A. R. trzy faktury VAT tytułem wykonanych usług budowlanych (montaż okien z wykończeniem wewnętrznym oraz z zewnętrznym wykończeniem blacharskim), tj.:

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 23.300 (...) (9.599,60 zł) z terminem płatności w dniu 2 maja 2019 r.,

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.500 (...) (2.659,15 zł) z terminem płatności w dniu 6 maja 2019 r.,

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 600,00 (...) (245,82 zł) z terminem płatności w dniu 8 maja 2019 r.

(dowody: faktury, k. 29-31)

Wobec braku zapłaty przez pozwanego należności wynikających z powyższych faktur M. R. w maju 2019 roku wystosował do A. R. cztery wiadomości mailowe z ponagleniami do zapłaty.

Pismami datowanym na dzień 11 maja 2019 r. M. R. wezwał A. R. do zapłaty łącznej kwoty 30.400 (...) w terminie do dnia 14 maja 2019 roku.

W odpowiedzi na powyższe wezwania A. R. odmówił zapłaty żądanej kwoty.

(dowody: wydruk korespondencji mailowej, k. 14-23; przedsądowe wezwania do zapłaty, k. 24-26; dowód potwierdzenia odbioru przesyłki, k. 27-28; odpowiedzi na przedsądowe wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami nadania i wydrukami śledzenia przesyłek, k. 97-102v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd co do zasady za wiarygodne uznał zeznania świadka M. Z., bowiem były jasne i logiczne. Świadek zeznał, że pracował przy montażu okien i drzwi w tej samej firmie w Szwecji co powód. Ponadto wskazał, że powód montował okna również na projektach, w których uczestniczył pozwany. Sąd miał jednak na uwadze, że świadek nie miał wiedzy dotyczącej współpracy stron oraz rozliczeń finansowych powoda.

Sąd, na podstawie art. 130⁴ § 1 i 5 k.p.c., pominął dowód z zeznań świadka S. O. z uwagi na nieuiszczenie przez pozwanego zaliczki na poczet wydatków związanych z przesłuchaniem świadka.

Sąd pominął dowód z przesłuchania świadka I. Z. wobec braku wskazania przez stronę powodową aktualnego adresu zamieszkania świadka oraz braku możliwości doręczenia wezwania za pośrednictwem Komornika sądowego. Jednocześnie postanowieniem z dnia 25 marca 2021 r. Sąd, na podstawie art. 242 k.p.c., oznaczył termin rozprawy wyznaczonej na dzień 25 maja 2021 r. jako termin, po upływie którego dowód z przesłuchania świadka zostanie przeprowadzony tylko wówczas, gdy nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu był obowiązek zapłaty przez pozwanego A. R. na rzecz powoda M. R. kwoty 12.505 zł tytułem wynagrodzenia za prace budowlane wykonane przez powoda jako podwykonawcy pozwanego. Pozwany zaprzeczył jednak, by powód wykonywał na jego rzecz jakiegokolwiek prace przy projektach wskazywanych w pozwie. Ponadto pozwany podnosił, że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, jak również zakresu prac, których miałby dokonać.

W ocenie Sądu niniejsze powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy wskazać, iż zgodnie z art. 647 k.c. przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia

projektu, oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia. Ponadto zgodnie z obowiązującymi zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika zaś należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok SN z dnia 19.11.1997 r. I PKN 375/97, L.). Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie są obowiązkiem Sądu (wyrok SN z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00 L.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 2 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997/6-7/76). Jednocześnie zgodnie z zasadą kontradiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z głosem A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1-2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251).

Mając na uwadze powyższe rozważania, należy wskazać, iż z uwagi na zaprzeczenie istnieniu roszczenia przez stronę pozwaną, to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania zasadności dochodzonego roszczenia. Na gruncie niniejszej sprawy powód obowiązany był do wykazania, że strony umówiły się na wykonanie określonych prac budowlanych przez powoda, nadto przedstawić ich rodzaj i zakres, jak również wysokość ustalonego wynagrodzenia. Ponadto powód powinien był udowodnić, że prace te zostały wykonane. Po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd doszedł do przekonania, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Na podstawie dowodów zaoferowanych przez powoda nie sposób uznać, by M. R. faktycznie wykonał prace wskazane w pozwie, a pozwany był obowiązany do zapłaty wynagrodzenia w podanej wysokości. Z zeznań świadka M. Z. wynikało jedynie, że powód pracował w Szwecji i montował okna na projektach, w których uczestniczył również pozwany. Świadek nie dysponował jednak wiedzą, czy strony współpracowały ze sobą ani co do okoliczności związanych z rozliczeniami za wykonaną pracę. W konsekwencji okoliczności wskazywane przez świadka w żaden sposób nie świadczą o obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda wynagrodzenia w podanej kwocie. Powód nie zdołał nadto wykazać, jaki miał być zakres jego prac ani jaka miała być wysokość wynagrodzenia ustalonego z pozwanym. W ocenie Sądu powód nie przedstawił zatem wystarczających dowodów w celu wykazania zasadności swoich twierdzeń. Innymi słowy, nie uczynił zadość obowiązkowi udowodnienia dochodzonego roszczenia. Warto również dodać, że obowiązek zapłaty kwoty żądanej przez powoda nie wynika z faktur przedłożonych przez powoda ani nagrań rozmów z ojcem pozwanego. Należy tutaj wskazać, iż faktura jest dokumentem techniczno-rozliczeniowym i całkowicie oderwana od innych dowodów istnienia zobowiązania pozostaje bez znaczenia, zwłaszcza gdy strona, której przypisuje się w sporze owo zobowiązanie, z gruntu kwestionuje zasadność wystawienia faktury. Wystawiona z podpisami faktura VAT nie jest wystarczającym dowodem istnienia obowiązku zapłaty. W braku odmiennej umowy stron przyjęcie faktury nie oznacza akceptacji objętego nią zobowiązania, a w szczególności nie zastępuje czynności w postaci potwierdzenia wykonania przez wystawcę wzajemnego świadczenia umownego (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt I ACa 1520/12, LEX nr 1331140). Podobnie z nagrania rozmowy telefonicznej z P. R. nie wynika, by na pozwanym spoczywał obowiązek zapłaty na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem, mającej wynikać z prac wykonywanych przez M. R. na budowach w Szwecji. Rozmowa była ogólna i nie dotyczyła żadnych szczegółów umowy. Nagranie to nie dowodziło zatem istnienia i zasadności roszczenia objętego pozwem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż strona powodowa nie udowodniła zasadności swojego roszczenia, a sprawa podlegała rozstrzygnięciu w myśl zasady *actore non probante reus absolvitur*. W związku z tym Sąd, na podstawie art. 647 k.c. a contrario w zw. z art. 6 k.c., oddalił powództwo, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II sentencji wyroku orzeczono o kosztach procesu zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty te składała się opłata skarbową od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł (zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /t. jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265/).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować- projekt przygotowany przez Asystenta;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. Z wpływem lub za 21 dni.

T., 26.07.2021 r.